

Ny forældrelov, som fjerner den konkrete vurdering af det enkelte barn.

Jeg vil fortælle lidt om mine oplevelser, både med min søns far og statsamtets - nu statsforvaltningens - behandling af sagen. Min søn er snart 4 år, og jeg har, siden han kom til verden, kæmpet med statsamtet og hans far. En måned efter fødslen gik faren og jeg fra hinanden. Bruddet skete blandt andet som følge af farens manglende interesse for vores søn.

Jeg skriver i håb om, at der er nogen, der reagerer, og i fremtiden vil tage højde for, at man ikke kan generalisere alle sager ud fra en lov (den nye forældreansvarslov), og se bort fra barnets reaktioner og ønsker. Alle sager er unikke, og derfor mener jeg, at man bliver nødt til at differentiere. Med min overbevisning er jeg ret sikker på, at det har været en fordel for mange forældre og børn, at indføre den nye lov, men lige i mit tilfælde har det været et mareridt at kæmpe for min søns rettigheder, og jeg er endnu ikke blevet hørt på.

Da min søn var en måned gammel flyttede jeg tilbage til mine forældre, hvor jeg gennem en meget hård proces skulle kæmpe med en islamisk skilsmisse, der ikke kunne lade sig gøre, med mindre jeg indgik en aftale med faren om, at han skulle have retten til min søn, når jeg en dag fik mig en anden mand. Dette krav stillede faren som en betingelse for at gå med til en skilsmisse. Dette blev vores indbyrdes problem, der selvfølgelig ikke skulle smitte af på min søn. Men som følge af hans krav, og den psykiske tilstand jeg var i, havde jeg ingen kontakt til faren længere, og i de første måneder hørte jeg ikke fra ham.

Vores søn var ca. et halvt år, da faren begyndte at kræve samvær (samvær i mindst 12 timer). Dette ville jeg ikke gå med til, fordi sønnen var spæd, ikke kendte sin far, og fordi jeg på forhånd kendte hans holdninger med, at mænd ikke laver kvindearbejde. Fra denne tid blev sagen taget op i statsforvaltningen, og vi har siden kæmpet om samvær og forældremyndighed.

Forældremyndighed

Efter vores skilsmisse krævede jeg fuld forældremyndighed over vores søn, idet jeg ville undgå de konflikter, som jeg vidste, jeg ellers ville få med faren, der var meget dominerende, selv om han ikke kendte sin søn.

I den første retssag dukkede faren ikke op, hvorfor jeg med det samme fik fuld forældremyndighed.

Der gik et års tid, hvor der ikke var noget fremskridt med far-søn-forholdet. Alligevel kræver faren efter den nye lov fælles forældremyndighed, og i den forbindelse blev jeg indkaldt til et møde i statsforvaltningen.

Til mødet sidder der en jurist og en børnesagkyndig. Jeg deltager i mødet alene, da jeg ikke har lyst til at se faren. Inden mit møde har faren været inde. Jeg bliver på det tidspunkt modtaget passivt af juristen, der starter med at fortælle om farens ret (selvom han ikke kender min søn og derfor ikke vidste, om den ret var til mit barns bedste) samt den nye lov, der tvinger mig til at samarbejde. (Det skal nævnes, at min søn ikke vil være hos sin far - jeg har prøvet mange frivillige samvær - og det er hans reaktioner, der har fået mig til at nægte samvær, efter min søn blev større. Denne beslutning tog jeg, fordi farens og sønnens samvær ikke var behagelige for min søn)

Juristen nævner derudover, at jeg i retten ikke har en chance for at vinde sagen, da den nye lov støtter faren, og jeg derfor ville spilde min tid. Han stikker et papir frem og beder mig underskrive på en fællesforældremyndighedsblanket. Jeg nægter og prøver at forklare mine synspunkter, men de bliver afvist, og der kommer ikke rigtig noget igennem.

Efterfølgende får jeg fastsat overvåget samvær, og skal samtidig i retten.

Vi går i retten, og det ender med, at jeg får lov til at beholde den fulde forældremyndighed som følge af vores situation med, at der ikke er nogen relation imellem sønnen og faren.

Overvåget samvær bliver fastsat, og vores søn deltager mod sin vilje. Han bliver hevet ud af døren hjemmefra, og til møderne vil han ikke sidde med far alene. Reaktionen derhjemme er voldsomme, og selvom det er meget svært og især ubehageligt at få ham til at deltage i samværene, bliver dette ikke tydeliggjort i Stærekassens noter. Det fremgår ikke, hvor slemt det i virkeligheden er.

Efter de voldsomme reaktioner, samt fordi sønnen ved sidste overvågede samvær havde blå mærker på armene efter at være tvunget ind til samvær, og efter hans adfærd har ændret sig, indgår vi en aftale med faren om, at mine forældre i samarbejde med ham, kan fastsætte nogle samværsdage, hvor sønnen kan se sin far. Dette fungerer ikke optimalt, idet vi bliver nødt til at følge farens arbejdstider. Der var også en dag, hvor han ikke havde tid, hvor han aflyste og udskød samværet til ugen efter.

På trods af vi kører samvær på den her måde i et års tid, bliver sønnen ikke tilknyttet faren og vil stadig ikke være sammen med ham alene.

Sidste gang sønnens far ser ham er sommer 2009, hvor min mor og sønnens far aftaler at mødes efter kl.16. Faren overholder ikke aftalen og møder op i institutionen uden tilladelse. Pludselig sidder han, der er en fremmed mand for institutionen, med vores søn på legepladsen, hvilket pædagogerne heldigvis opdager. Faren burde ikke vide, hvor vores søn gik i institution, da jeg har bedt om, at dette ikke blev oplyst til ham. I samme øjeblik kommer min mor for at hente sønnen, og min mor bliver hysterisk og bange, da hun havde talt med faren tidligere og aftalt at mødes med ham senere og på et andet sted. Hun blev bange, fordi vi hele tiden har haft mistanke om, at faren ville bortføre vores søn. (Selv om faren ikke burde vide, hvilken institution eller hvilken stue sønnen går på, kendte han alligevel vejen.)

I dag har faren genoptaget sagen i statsforvaltningen og forlanger stadig samvær. Min frygt efter hans sidste opførsel har fået mig til at nægte alt samvær og samarbejde. Vores søn blev ved en hændelse i sommeren stærkt påvirket, da han så far overfalde mormor. Derudover blev han også nødt til at flytte over til en anden børnehave (hemmelig), hvilket var lidt forvirrende for ham.

Behandling af statsforvaltningen

Efter at have sendt et langt brev om sønnens reaktioner og bortførelsesrisikoen virker det som om statsforvaltningen ingenting har læst. Der er hverken blevet taget stilling til bortførelsesrisikoen eller vores søns reaktioner. I stedet har de uden videre fastsat overvåget samvær igen. Vi har deltaget i to møder for at se, om sønnen er villig til at møde sin far. Første gang var han hysterisk og ville ikke hilse eller se ham, hvorfor vi blev bedt om at gå.

Vi prøver igen anden gang. Her tager vi en psykolog med til at overvåge, hvad der sker. Dette vælger jeg, da jeg mener, at Stærekassens noter ikke er gode nok, og at de ser bort fra, hvad der er bedst for barnet. Sønnen er igen ikke samarbejdsvillig. Morfar er med ham til samværet. Dem, der overvåger, giver morfar skylden for sønnens reaktion og kan ikke se, at sønnen tydeligt viser modvilje mod at være sammen med faren.

Følgerne er, at sønnen søger konflikt og begynder at drille i institutionen, hvilket pædagogerne lægger mærke til. De næste to gange forsøger jeg at forberede sønnen på samværene i håb om, at han ikke vil reagere så voldsomt, men allerede hjemmefra går han helt amok og vil ikke ud.

Derfor aflyser jeg samværene og vil ikke deltage længere.

Institutionen ved ikke, at vi er stoppet med samværsordning, men da jeg spørger til vores søns opførsel, fortæller de, at han er faldet til ro, og at han ikke driller de andre børn længere. Derefter fortæller jeg dem om det ophørte samvær, og de kan klart se et mønster. Jeg har bedt dem om en udtalelse om min søns ændrede adfærd, som jeg inden længe får.

Jeg er nu nået til det punkt, hvor jeg tydeligvis kan se, at samværene er skadelige for vores søn. Som mor har jeg en pligt til at beskytte ham. Vores søn har været udsat for turbulens i snart 4 år, og ingen fremskridt er sket. Jeg har anmodet om, at man udsatte samværet til vores søn er lidt ældre og selv vil se sin far, men dette blev nægtet. Endvidere bliver der ikke kommenteret på sagen, men de overvågede samvær bliver bare fastsat.

Vores søns reaktioner har været tydelige i institutionen, i hjemmet, i Stærekassen og i hans egne udtalelser. Hvor meget mere skal han udsættes for?

Vores søn er i en alder, hvor han er i gang med at danne sin identitet, og jeg mener ikke på nogen måde, det er sundt for ham at skulle tvinges til samvær. I forbindelse med at statsamtet ikke ser individuelt på sagerne, har jeg valgt at tage kampen op med den nye forældrelov.

Det skal synliggøres, at man ikke kan lave en lov og trække den ned over hovederne på alle. Der er nødt til at blive foretaget en konkret vurdering af situationen for det enkelte barn.

Jeg håber, at min sag bliver taget mere alvorlig, når der diskuteres lovgivning. Jeg er ret sikker på, at der er mange, der føler sig tvunget til at indgå aftaler, og at de med tiden giver op.

Men jeg vil ikke være en af dem. Jeg vil ikke opgive at passe på min søn, så han kan blive en glad og velfungerende voksen en dag, selv om han har fået en far, som ikke forstår at varetage hans interesser men kun sine egne.

Mit ønske er, at børnenes interesser først og fremmest skal varetages, og at deres holdninger og opførsel vil indgå i afgørelserne i fremtidige sager, som det væsentligste.